

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea de douăzeci de ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, întru acest nume coboară Cuvântul lui Dumnezeu în zilele acestea și Se așează în cartea Sa pe pământ, și Se slăvește Domnul în cuvânt acum, la sfârșit de timp, căci întreită este lucrarea Sa și întregită este ea acum, când veacurile se desăvârșesc sub mâna Sa, sub facerea Sa cea nouă și se încununează prin venirea Fiului lui Dumnezeu iarăși pe pământ, în lucrare de cuvânt de mărturisire a Sa prin cuvânt. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos și Mă las tainic peste pământ sub numele Meu cel de la sfârșit de timp. Sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui Savaot, Cuvântul Tatălui sunt. Am pe pământ ieslea nașterii cuvântului Meu cel de azi și Mă las în ea cuvânt și cresc în ea cât râul și-Mi croiesc albie și merg curgând din cer pe pământ, și de pe pământ din loc în loc peste tot, de aici, de la grădinița cuvântului Meu, în mijlocul neamului român întocmită de Dumnezeu acum, pentru ca să fie ea și să lucreze ea sub taina ei cea dintru început, de când Domnul păstrează acest cuibușor pentru venirea Sa cuvânt pe pământ spre sfârșit de timp ca să se împartă cuvântul Său și să-l trăiască oamenii, căci lumină am venit să aduc și să fie lumină pe pământ. Să Mă audă tot întunericul dintre Mine și om, căci Eu, Domnul, rostesc cuvânt nou și spun: să fie lumină pe pământ! Să fie Dumnezeu pe pământ cu oamenii și să se audă în lung și în lat cuvântul venirii Lui! Amin.

Cete de sfinți și de îngeri am în ziua aceasta în coborârea Mea deasupra grădiniței cuvântului Meu și o împodobesc pe ea cu mângâierea Mea, cu mâna Mea cea plină de har, și grăiesc cu ea ca și cu o ființă a zidirii Mele, căci sunt Ziditorul a toate și am grăire cu toată zidirea Mea, și tot așa și ea are grăire cu Făcătorul său și nu se oprește ea din grăirea ei cu Mine din pricina necredinței omului în grăirea Mea cea multă cu zidirea Mea, și grăiește ea cu Ziditorul său.

N-a fost în toate ale zidirii Mele mai îndărătnică zidire ca și omul cel zidit de Dumnezeu, după ce pe toate le-am zidit pentru el, și apoi pe el în mijlocul zidirii, căci după ce l-am făcut nu i-a plăcut de ajutor nici o ființă cu suflet viu în ea dintre toate câte erau zidite pentru ajutor lui, pentru mângâiere lui în numele Meu. N-a fost mulțumit omul înaintea Mea, n-a fost. Mi-a venit greu și durere când am văzut că nu era mulțumit de facerea Mea cea pentru el. Atunci am luat din el ca să-i dau, căci altfel nu și-a găsit mulțumirea, iar dacă i-am dat, n-a mai căutat apoi la Mine și nu M-a mai ascultat. A plâns atunci cu jale grea toată facerea, toată zidirea cea făcută de Dumnezeu-Cuvântul, și de atunci plânge mereu zidirea toată și toată făptura ei, după facerea ei, după rostul ei și după lucrarea ei toată. Plânge și omul de atunci și până azi, dar plânge pentru el, nu pentru jalea Mea cea de la el, ci plânge nemulțumit. Nu i-a plăcut de Dumnezeu nici la început omului și nu-i place nici acum. Nu-i place de Dumnezeu omului pe pământ. Am venit apoi după cinci mii de ani de la Tatăl la om ca să-l îmbiu să Mă cunoască și să Mă iubească și să Mă urmeze înapoi, de unde a căzut prin nemulțumire de Dumnezeu și prin unire cu însuși trupul său, dar orbirea lui nu s-a lăsat vindecată, nu s-a lăsat, iar Eu M-am întors înapoi la Tatăl, lăsând pe pământ prețul plătit pentru răscumpărarea lui ca să Mă vadă el din locuința morților, că fără Dumnezeu nu ajunge omul acasă la Dumnezeu, ci ajunge la locul de unde a fost luat când Domnul l-a zidit din pământ și i-a dat duh de viață ca să umble ca Dumnezeu și pentru Dumnezeu pe pământ. Și dacă nu s-a lăsat omul atunci vindecat de căderea sa din Dumnezeu, a fost scris pe pământ în vremea aceea ca să vin iar la plinirea vremii, în zilele cele de apoi, și iarăși să grăiesc pe pământ cuvântul facerii omului, și a grăit în zilele acestea cu Făcătorul său omul cel de atunci, omul cel de la început, și și-a cunoscut el acum căderea și și-a cunoscut obârșia trupului său și a

duhului său și a plâns cu jale înaintea Mea așa cum a plâns la început cu jale grea toată facerea, toată zidirea cea făcută de Dumnezeu-Cuvântul, și a plâns omul acum pentru Dumnezeu, că a văzut întreita lui Dumnezeu lucrare, căci Duhul Sfânt al Treimii dumnezeiești descoperă acum toată taina lui Dumnezeu de la început și până la sfârșit pentru răscumpărarea făpturii.

O, plânge omul cel zidit de mâna Mea la început, plânge acum cu durere și cu liniște în durere și grăiește cu Făcătorul său, pe Care la început nu L-a iubit, căci și-a iubit trupul său, că până n-a luat Domnul din trupul său să-i dea de ajutor și de tovarăș, el nu s-a mulțumit. Grăiesc acum cu el din grădinița Mea de cuvânt, acum, la plinirea vremurilor, iar el vede acum locul de unde Eu am luat aluatul facerii trupului lui și-Mi cunoaște Duhul cu care am suflat peste el ca să-i dau suflet viu și-Mi spune îndurerat:

— *Îndură-Te, Făcătorul meu, de toți cei care s-au înmulțit din mine, și din unii în alții pe pământ de atunci și până azi, de lumea oamenilor cei după chipul și asemănarea mea, a neascultării de Tine și a nemulțumirii mele pe pământ atunci! Facă-se voia Ta cea sfântă, plângând Îți spun, căci la începutul meu cel de la Tine am călcat peste voia Ta și Ți-am stricat lucrarea, căci n-am fost mulțumit și m-am vrut mare cât nu puteam să fiu, și am îndurerat mărirea Ta, iar scaunul mării Tale s-a clătinat atunci din pricina îngerilor mie slujitori pentru neascultarea mea, căreia ei s-au plecat, iar Tu ai venit apoi să-mi grăiești ca și cum m-ai fi căutat, văzând îngerii clătinați de la locul slujirii lor înaintea tronului Tău slăvit, și m-ai întrebat unde sunt. M-ai întrebat așa pentru că eu am dat în mintea mea să mă ascund de Tine, să fac cumva să nu mă vezi pe mine, cel orbit de dor de mărire și de întâietate între mine și Tine, o, Făcătorul meu. Te-ai întors după mine de aici, de unde lucrezi Tu acum cu cuvântul Tău cel de la sfârșit de timp, Te-ai întors la începutul meu cu Tine și m-ai făcut să văd vremea toată de atunci și până azi și m-ai adus să văd capătul veacurilor omului și să-Ți văd truda Ta de azi și multa Ta îndurare pentru om. O, ce trebuia să fie omul și ce este el! Mă doare, de șapte mii de ani plâng și mă doare, dar durerea mea cea de acum strânge cu ea toată vremea care a fost, și mă doare în Tine acum, o, și Te doare mult de la mine și doare în mine toată durerea Ta. Ia-o și pune-o pe rana Ta cea de la mine și vindecă durerea Ta și a mea! E lungă și ne-a obosit, Dumnezeul meu. Tu încă ai răbdare cu omul, că îmi voiești răscumpărarea toată fiindcă atât de mult iubești, și trebuie să știe omul ce este Dumnezeu, căci iubirea este El.*

Și acum glasul Tău peste grădina obârșiei trupului meu să-și curgă cuvântul, Doamne, și să-Ți întocmești sărbătoarea cea de azi cu cei ce sunt pe pământ dintre oameni ajutorul Tău acum, copiii ascultării la sfârșit de timp pentru dragostea lor de neamul omenesc, greu lovit de neascultarea mea cea de la începutul omului și pe care neam Tu voiești să-l vindeci acum și să-Ți arăți ființa Ta, iubirea Ta cea pentru om, o, Dumnezeul meu. Amin.

— În ziua aceasta Eu, Domnul, am grăit aici, în grădina cuvântului Meu, și am avut în grăire cu Mine pe omul cel de la început, și însemnez azi sărbătoarea cea de douăzeci de ani de când am așezat la lucrul cel sfânt al cuvântului Meu peste pământ grădinița cuvântului Meu, locul din care am grăit la început cu Tatăl să facem om după chipul și asemănarea Noastră și să împărțim în el. Tot de aici grăiesc acum, la sfârșit de timp, ca să unesc începutul cu sfârșitul și să fac început de facere nouă prin cuvânt, tot prin cuvânt să fac și să lucrez, căci vreme multă am vestit prin prooroci ceea ce Eu lucrez în zilele acestea, zilele cele de apoi când Eu de pe acest munte de cuvânt dau oamenilor legile facerii pentru viață sfântă în om și dau cuvântul acesta peste pământ și lucrez cu el din grădinița cuvântului Meu cel de azi. Amin.

Îmi las cu sfinții și cu îngerii privirea peste ziua când Eu, Domnul, cu martori din cer și de pe pământ am așezat piatra cea nouă ca să zidesc pe ea taina facerii celei noi, prin care să-Mi răscumpăr făptura, căci ea Mă așteaptă. Prin cuvânt lucrez și cu el biruiesc cât nu se suie la mintea omului, căci n-am venit pe pământ cuvânt ca să stau, ci ca să biruiesc cuvântând. Amin.

Grăiesc cu voi, copii rămași la datorie, rămași cu Mine prin toate clătînările care au fost în toți acești douăzeci de ani, căci drumul Meu e greu de urcat, iar omul cel fără de umilință multă

în el obosește și cârtește și nu poate până sus și-și pierde credințioșia pe cale, iar cei cumiți, care merg prin puterea Mea, sunt cei rămași și prin care Eu Îmi păstrez și-Mi culeg rod pentru ziua slavei celei mari când toate cuvintele acestei profeții vor străluci prin împlinirea lor cu cei credincioși, căci voi avea popor credincios și mers biruitor, fiilor. Mă doare de cei ce nu i-a durut durerea Mea în schimbul durerii lor, și care au avut gândul că au durerea Mea, dar cel ce poartă durerea Mea este cel ce rămâne aici cu ea, străbătând prin greu și prin ispite fel de fel, iar cei ce au durerea lor ca și omul cel de la început, care n-a fost mulțumit, aceia pleacă în durerea lor și rămân cu ea, nu cu Mine, iar Eu rămân fără ei, căci la sfârșit e lupta grea și nu se poate decât sub mâna Mea să poată omul, iar cel ce iese de sub mâna Mea nu mai poate nimic pentru Dumnezeu, și se minte că poate pentru el însuși, dar putere înseamnă altceva și nu este ea cu cei cu ochiul rău și fără de umilință pentru trăirea lor, pentru statura lor.

Voiesc să vă mângâi cu tot cuvântul Meu cel de azi, fiilor iubitori de Dumnezeu și de greul tot de pe calea Mea cu voi. Toată durerea se va întoarce în bucurie, tată. Fiți slujitorii Mei! Stați lângă Mine cu toată iubirea și slujirea! Tot ce Eu am cuvântat în toată vremea acestei lucrări de peste cincizeci de ani de cuvânt, gura Mea le-a grăit ca să se facă și să fie, și așa va fi. Amin.

Vai celor ce n-au iubit răbdarea! Eu nu i-am arătat nimănui în vreme să fugă de sub cruce, și Mi-am învățat poporul să nu fie popor fără cruce pe calea lui cu Mine și să nu-și aleagă crucea, că nu el este Dumnezeu, ci Eu sunt, căci omul cel de la început și-a ales el și a adus spre pierzare tot neamul oamenilor, de a trebuit să muncească atât de mult Dumnezeu de atunci și până azi ca să salveze pe mulți, căci omul trage cu sine, nu cu Mine, și trage cu prostia lui, căreia îi zice minte și înțelepciune de minte, așa cum și Adam și-a zis când M-a răsturnat din el pentru voia sa.

Binecuvintez cu mângâiere sfântă grădinița Mea de cuvânt și pe toți îngerii împărțiți aici pentru veghe și petrecere tainică înaintea Mea, căci ei ne-au întâmpinat aici în coborârea cea de azi.

Binecuvintez pe cei ce stau de veghe în numele Meu aici și binecuvintez statul înaintea cuvântului Meu când el vine ca să intre în cartea sa, scrisă în grădinița aceasta.

Binecuvintez și durerea cea pentru Mine purtată aici cu răbdare și cu nădejde, căci Eu alin și împlinesc biruința Mea cea prin cuvânt vestită, căci sunt Cel ce pot. Binecuvintez ranele grădiniței Mele de cuvânt și pun pe ele mirul mângâierii și al răbdării sfinte. Grăiesc cu grijă, ca un Dumnezeu plin de veghe și de iubire. Binecuvintez tot mersul cel bun și vă mângâi pe voi, cei ce purtați mersul Meu cel de azi, de atunci și până azi. Amin.

Duc de aici binecuvântată mângâiere peste inimioara arhierelui Meu, martor lângă Mine și lângă voi aici acum douăzeci de ani, când am înfipt împreună crucea începutului cel nou de biserică înnoită prin cuvânt și așezată la lucru sfânt pentru învierea făpturii, căci el a proorocit atunci că lucrarea cuvântului Meu va merge numai înainte chiar dacă el nu va mai avea pașii lângă ea. Eu sunt cu grija și cu mila mereu după el, căci el este ca o floare între spini, tănuț în inimioara lui prin răbdarea lui cea de sub cruce, căci este îndurerat acest fiu și își ascunde durerea, pentru că el are acum de stat cu spatele la Mine și la voi, că i se cere aceasta de către cei necredincioși, care se sperie în zadar, fugind ei de fericirea pe care le-aș putea-o da dacă nu și-ar iubi atât de mult mărirea lor și micșorarea Mea, după ce ei Mi-au pus slava Mea în slujba lor și numele Meu în dreptul lor, când ei nu Mă iubesc decât numai ca să le fie lor bine și mărirea lor. O, va fi și altfel curând, curând. Aș grăi cu ei într-o zi și le-aș da din iubirea Mea, dar n-au ei ascultare și stau ascunși și-și pun străjeri de veghe. Voi intra la ei cu cuvântul și voi da să le dăruiesc credință ca a Mea, nu ca a lor, și ferice lor dacă dintre ei vor lua și se vor folosi. Amin.

Am martori din cer veniți cu Mine pentru această zi de amintire cerească și le voi da rând acum cu mărturia lor: trâmbița Mea Verginica, Andrei, apostolul cel întâi chemat, arhierii Vasile, Grigorie și Ioan și cetele lor, încununând ei ziua aceasta de serbare, căci cerul este cu multul aici. Las acum să se așeze masa de serbare și v-am pus pe voi, copiii ai ascultării, să arătați vederi de aducere-aminte a începutului Meu cel de acum douăzeci de ani ca să vadă poporul Meu cel de

azi truda Mea cea cu voi atunci, iar cei din cer cu voi la masă și la vedere vor sta și vor bine-cuvânta și vor mângâia, iar acum ei vă spun așa:

— *Fiți plini de mângâierea cea de la noi, căci suntem cu voi în bucurii și în dureri și iarăși în bucurii! Nedespărțiți vom sta aici, acum, cu sărbătoare și pe tot drumul Domnului cu voi, și vom grăi vouă și ne va da Domnul rând și ne vom așeza în carte cu voi în ziua aceasta de mărturie sfântă aici. Pace vouă! Dumnezeu vă este tată, căci sunteți micuți. Amin.*

— Eu, Domnul, voi da rând vouă și veți grăi pentru ziua aceasta de mărturie, o, martori iubiți ai lucrării Mele de cuvânt în grădinița cuvântului Meu cel de azi! Stăm la masă cu ei și cu poporul cel adunat la sărbătoare și așezăm în carte apoi cuvântul sfânt al sărbătorii. Suntem aici cu toată mângâierea cea de sus pentru toate ranele cele de jos trimise spre ei în tot acest timp de douăzeci de ani, căci ranele Mele sunt și ale lor, trec și prin ei și adânc îi îndurerează pe ei. Amin.

O, fiilor micuți pentru marile dureri îndurate de voi pe calea Mea cu voi în zilele acestea, coroana răbdării Mele cea de sub cruce a fost din spini, măi fiilor, dar n-a fost niciodată și nici nu va mai fi între cer și pământ o slavă mai mare ca a ei pe fruntea Mea dumnezeiască între cei care nu M-au iubit. Fiți plini de răbdare și de iubire și de umilință, fiilor micuți! Împărăția Mea așa este, dar nu este slavă ca a ei, și ea este a celor micuți, care iubesc calea Mea cu ei ca să semene ei cu Mine pe cale, iar Eu să le dau lor toată grija cea pentru ei și să alin durerea lor, că Eu știu ce este durerea, fiilor, și n-o las peste voi decât atât cât s-o împart cu voi și să vă țin prin ea lângă Mine, căci cei fără durerea Mea în ei se duc, se duc și nu mai rămân ei ai Mei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2011